

Τα τελευταία 9 χρόνια, χρόνια κατακτά νίκες στο παγκόσμιο πρωτάθλημα ράλυ, εξήντα το σύνολο μέχρι στιγμής. Τα τελευταία επτά χρόνια έχει απαλλάξει τον ανταγωνισμό από την αγωνία του ποιος θα είναι ο πρωταθλητής.

Ο Sebastian Loeb ευθύνεται, σε κάποιο βαθμό, για την απαξίωση των αγώνων ράλυ την τελευταία πενταετία. Ήταν το σπάνιο ταλέντο, η μεγάλη αφοσίωση, η ακέραια επαγγελματικότητα του και βέβαια η κυρίαρχη θέση του PSA group που μετέτρεψαν έναν ενδιαφέροντα θεσμό σε μια κρύα άνοστη σούπα.

Διαλύοντας προβλέψεις, στατιστικές ακόμα και μοντέλα του παρελθόντος κατάφερε μια σειρά από επιτυχίες που δύσκολα, πολύ δύσκολα θα ανατραπούν. Τουλάχιστον τα επόμενα επτά χρόνια κρίνεται και μαθηματικά αδύνατον...

Ο βραχύσωμος οδηγός κατέκτησε τον πρώτο του τίτλο το 2004, στα τριάντα του χρόνια. Υπήρξε σύγχρονος κολοσσιαίων ονομάτων όπως

McRae, Makinen, Sainz, οι οποίοι όλοι μαζί, έχουν τόσους τίτλους όσους κι αυτός. Σύγχρονος επίσης και άλλων τεράστιων μορφών όπως ο Gronh
olm , ο
Solberg
,
ο Burns

, άλλοι 4 τίτλοι, αλλά και άλλης μιας δεκάδας σημαντικών ονομάτων – νικητών στον θεσμό.

Ήταν, είναι η κορυφαία έκφραση της Γαλλικής Δημοκρατίας στο παγκόσμιο πρωτάθλημα ράλυ και απάντησε με τον πιο πειστικό τρόπο στον κάθε Γερμανόφωνο που είχε αντιρρήσεις για την προσάρτηση της Αλσατίας και της Λωραίνης.

Κέρδιζε τον Γερμανικό αγώνα από το 2002 ως και φέτος. Πιθανότατα, για να τον διεκδικήσει οποιοσδήποτε άλλος, θα πρέπει να μην αγωνισθεί ο Αλσατός. Για να τον κερδίσει δε Γερμανός, θα πρέπει να γίνει κάτι περισσότερο.

Ο Sebastian αποτελεί την εξέλιξη μιας σημαντικής σχολής. Του περίφημου Νορμανδού Jean Luc

Therier

, του εύσωμου

Jean

Pierre

Nicolas

, του ίσως αδικημένου

Jean

Claude

Andruet

, του πρωταθλητή Ευρώπης Bernard Darniche,

του «κασκαντέρ»

Jean

Ragniotti

, του πρώτου Γάλλου παγκόσμιου πρωταθλητή ράλυ,

Didier

Auriol

, και βέβαια των συγχρόνων του και ταχύτατων

Philippe

Bugalski

και

Gilles

Pianizzi

.

Ο Sebastian αποτελεί το τρέχον πρότυπο. Τέτοιο και τόσο, πρότυπο, που αποδείχτηκε

άπιαστο. Δεν είναι οι 60 νίκες και οι επτά (προς το παρόν) τίτλοι αλλά η ευρύτερη συμπεριφορά του. Δεν έχει τίποτα από το παγωμένο γαλάζιο, βλέμμα του

Rohr
που

θα σε περιμένει στις ομίχλες

του Αργκανίλ, στις λάσπες του Αγ. Παντελεήμονα για να σου πάρει το κεφάλι ψυχρά, στεγνά, υπολογισμένα, Γερμανικά. Σαφώς δεν έχει την παράνοια του McRae

να κουμπώσει την επόμενη στο κιβώτιο και να περάσει τα απέραστα, παγώνοντας το χρόνο. Προφανώς δεν έχει το αυτοκρατορικό του Μαδριλένου, ούτε τη βαρβαρότητα των Σκανδιναβών που κάνανε τα μέταλλα να μαρτυρούν από την εποχή που ο Timo

δεν έκανε δοκιμές (και για πιο λόγο δηλαδή) και κατανάλωνε μπύρες παρά θιν αλός στον «Αστέρα» έως τριάντατόσα χρόνια αργότερα, στην εποχή του συνεπίθετου Tomi

που ο επαγγελματισμός δεν άφηνε πια περιθώρια για τέτοιου είδους ανωτερότητες.

Ο Seb είναι το συνεσταλμένο παιδί της διπλανής πόρτας. Ήσυχος, καλός. Αυτό εκτός αγώνων. Διότι μέσα στις ειδικές, το γλυκό γαλάζιο των ματιών του ψύχραινε, τα δόντια του μεγάλωναν, το μυαλό του μετατρεπόταν σε υπολογιστική μηχανή του επόμενου αιώνα, και τα άκρα του ταχύτερα από κάθε άλλη ανθρώπινη ύπαρξη. Μόλις περνούσε το στοπ των ετάπ, μεταμορφωνόταν πάλι σε φυσιολογικό άνθρωπο, στο συνεσταλμένο παιδί της διπλανής πόρτας.

Αυτός ήταν, είναι ο βραχύσωμος γυμναστής από την Αλσατία που στα 36 του κάνει άνετα ένα flick flat πάνω στη ράμπα τερματισμού και έχει αλώσει κάθε τι στο WRC.

Αυτός ήταν, είναι και μια από τις αιτίες που κάθε φορά που έχει αγώνα του παγκοσμίου τα τελευταία επτά χρόνια, βαριόμαστε.

αναρτήθηκε και στο wmotors.gr